Política | Bel Olid | Actualitzat el 11/07/2019 a les 21:15

Ho fem, o què?

«Sembla que sigui més important repartir-se les cadires i les molles de l'anar tirant que no pas construir un projecte sòlid de futur»

S'acaba de presentar Barcelona el llibre de Jordi Cuixart, *Ho tornarem a fer*. La presentació era plena d'amics, familiars i companys, però hi faltava la persona més important: l'autor del llibre. En aquests més de vint mesos de presó ens ha regalat articles i discursos en què semblava que ens volia animar. Sí, a nosaltres que som a fora.

Però no estem rebent adequadament, a parer meu, les crides de Cuixart a l'acció directa no violenta. Més aviat ens trobem en un compàs d'espera que ens té anestesiats, com si fins a la sentència del judici no poguéssim fer res, i això en certa manera ens alleugerís perquè ens treu de sobre tota responsabilitat d'acció. Em fa por que un cop que tinguem la sentència tampoc no sapiguem què fer.

Des d'aquell 20 de setembre en què vam reaccionar col·lectivament a la invasió de les nostres institucions, les hem vistes envaïdes una vegada i una altra i no hem sabut com respondre-hi. La força que teníem aquells dies, i que va florir especialment l'1 i el 3 d'octubre, ha quedat aigualida en un magma de conformisme, o encara pitjor, en una ràbia impotent.

Acceptem la injustícia com a inevitable i ens preparem ja per a unes sentències tant injustificades com impossibles d'escapar. Com si miréssim una pel·lícula de por i sabéssim que ara caurà la pròxima víctima, però no poguéssim fer-hi res, malgrat l'horror, des del sofà.

Mentrestant, els partits utilitzen els presos respectius com a argument d'autoritat, se'n planyen segurament de manera honesta, però són incapaços d'ordir una estratègia comuna al servei de l'independentisme i contra la violència de l'estat. Sembla que sigui més important repartir-se les cadires i les molles de l'anar tirant que no pas construir un projecte sòlid de futur.

Com més els veiem pactant amb els que ens van aplicar el 155, menys ens creiem les seves ganyotes estrafetes quan critiquen els contraris.

Potser ja ha arribat el moment de preparar un onze de setembre en què no permetem que els polítics que han malbaratat la força que vam saber demostrar aquella tardor, encapçalin les manifestacions, dictin les consignes, toquin la música que hem de ballar.

Potser ja ha arribat el dia de recordar-los els seus compromisos amb els votants i amb la causa. Que notin que no poden desviar el descontentament únicament cap a l'estat espanyol que ja sabem repressor; ells també han de retre comptes. I si sortim al carrer mentre pacten còmodament al seu despatx, que sigui per recordar-los que no és en el nostre nom.